

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Novotnou ve věci žalobkyně: **HARVARD CAPITAL and CONSULTING, a.s. v likvidaci**, IČ: 00676900, se sídlem Ohradní 65, 140 00, Praha 4, zastoupená advokátem Mgr. Martinem Štuksou, se sídlem Kaplická 1037/12, 140 00, Praha - Podolí, proti žalované: **Harvardský průmyslový holding, a.s. v likvidaci**, IČ: 44269595, se sídlem Ohradní 65, 145 01, Praha 4 - Michle, zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Chlostem, se sídlem Na Zámecké 7, 140 00, Praha 4, pro: **zdržení se zásahů do vlastnického práva**

t a k t o :

- I. Žaloba na uložení povinnosti žalovanému zdržet se zásahů do vlastnického práva žalobce k pohledávce žalobce za Československou obchodní bankou, a.s. ze smlouvy o účtu ČSOB, termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou ze dne 21.3.2003, kterou má žalobce jako majitel účtu č. 183336526/0300 ve výši 100.364.209,10 Kč, a to uplatňováním vlastnického práva na peněžní prostředky zajištěné na základě usnesení Policie ČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ČTS: OKFK-123/8-2003-1 ze dne 28.7.2003 a ponechané v zajištění usnesením Městského soudu v Praze č.j. 46 T 17/2006, ze dne 28.2.2013, s e z a m í t á.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované do tří dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 10.164 Kč k rukám právního zástupce žalované.

Odůvodnění:

Žalobkyně se po žalované domáhala, aby se žalovaná zdržela zásahů do vlastnického práva žalobkyně k pohledávce za Československou obchodní bankou a.s. ze smlouvy o účtu

ze dne 21. 3. 2003 číslo 18336526/0300 ve výši 10.364.209,10 Kč, a to uplatňováním vlastnického práva na peněžní prostředky zajištěné na základě usnesení PČR, Útvaru pro odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, ČTS: OKFK – 123/8-2003-1 ze dne 28. 7. 2003 a ponechané v zajištění usnesením Městského soudu v Praze č.j. 46 T 17/2006 ze dne 28. 2. 2013. Žalobu odůvodnila tak, že je majitelem vkladového bankovního účtu číslo 18333626/0300 vedeného Československou obchodní bankou a.s. Tento bankovní účet vykazuje ke dni 31. 3. 2013 zůstatek ve výši 10.364.209,10 Kč. Žalobkyni byly omezeny dispozice s předmětnou pohledávkou prostřednictvím shora uvedeného usnesení PČR po předchozím souhlasu státního zástupce podle § 79a odst. 1 trestního řádu. PČR přistoupila k tomuto postupu na základě oznámení podezření ze spáchání trestného činu podezřelých Ing. Borise Vostrého, Ing. Zdeňka Voráčka a Ing. Tomáše Ševčíka. Ing. Boris Vostrý byl Městským soudem v Praze odsouzen spolu s Viktorem Koženým za trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) TrZ. Žalobkyně se v průběhu trestního řízení snažila o uvolnění zajištěných peněžních prostředků na bankovním účtu. Naposled byla žádost žalobkyně zamítnuta usnesením Městského soudu v Praze č.j. 46 T 17/2006 ze dne 28. 2. 2013 s odůvodněním, že na vydání těchto peněžních prostředků uplatnila nárok žalovaná. Žalovaná totiž vystupovala jako poškozená v trestním řízení a byl jí přiznán nárok na náhradu škody proti Ing. Borisi Vostrému ve výši 7.892.526.144,74 Kč s příslušenstvím. Žalovaná však uplatnila svůj údajný nárok na vydání uvedených peněžních prostředků dne 23. 10. 2012, přestože peněžní prostředky byly připsány na účet v roce 2003 a trestná činnost odsouzených Koženého a Vostrého, ze které měla vzniknout škoda, se odehrávala v letech 1995 a 1996. Přestože bylo žalované jako poškozené přiznáno právo na náhradu škody, nemůže tato skutečnost bez dalšího založit její právo na vydání peněžních prostředků na bankovním účtu žalobkyně, která není se žalovanou v žádném vztahu, z něhož by se dalo dovodit vlastnické právo žalované k předmětným peněžním prostředkům. K vydání věci poškozenému ve smyslu § 80 odst. 1 TR může dojít pouze v případě, kdy právo k takové věci svědčí pouze poškozenému, nikoliv reparaci náhrady škody. K tomuto právnímu názoru dospívá i judikatura (*usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 1. 10. 2002, sp.zn. 4 Tz 53/2002*). Žalobkyně se pokusila přimět žalovanou, aby uplatnila svůj nárok k zajištěným peněžním prostředkům cestou občanskoprávního řízení, k čemuž jí byla Městským soudem v Praze je poskytnuta lhůta tří let s odkazem na analogické použití § 185g odst. 1 o.s.ř. Žalovaná žalobkyni sdělila, že nároky uplatní v poskytnuté lhůtě bez ohledu na požadavky žalobkyně k co nejrychlejšímu vyřešení sporu. Ohledně původu peněžních prostředků žalobkyně uvedla, že byly poukázány převodem od společnosti PRIVAT SLOVAKIA MARKETING, spol. s r.o., který jmenovaná společnost učinila na základě převzetí závazků společnosti Daventree Ltd. vůči žalobkyni ze smlouvy ze dne 12. 2. 2003. Ze strany výše uvedené společnosti tedy došlo k platbě žalobkyni, jež byla věřitelem společnosti Daventree Ltd. Pohledávka, která byla žalobkyni uhrazena, byla tedy vždy jejím vlastnictvím. Nehledě na to vlastnictví předmětné pohledávky je dokázáno už samotným faktem, že žalobkyně je majitelem účtu. Na základě výše uvedeného tedy žalovaná neoprávněně zasahuje do vlastnického práva žalobkyně tím, že uplatňuje údajný nárok na vydání peněžních prostředků. Tímto uplatněním vznikla totiž podle názoru Městského soudu v Praze pochybnost o vlastnictví k věci a v důsledku vzniku této pochybnosti (i když není zajištěných prostředků pro řízení vedené u Městského soudu v Praze třeba) nebyly tento prostředky vydány žalobkyni. Účinky zásahu žalované do vlastnického práva žalobkyně trvají, neboť peněžní prostředky byly ponechány v zajištění. Žalovaná kromě toho činí i další kroky zasahující do vlastnického práva žalobkyně. Byl například učiněn pokus směřující k nezákonnému postižení výše uvedené pohledávky žalobkyně exekucí vůči povinnému Borisi Vostrému. Konkrétně došlo na návrh žalované k vydání exekučního příkazu Exekutorského úřadu Kladno pod sp. zn. 150 EX 49/13. Tímto příkazem exekutor zamýšlel postihnout pohledávku žalobkyně. Na to byla žalobkyní podána žaloba na vyloučení

pohledávky z exekuce, avšak po zrušení exekučního příkazu vzala žalobkyně svou excindační žalobu zpět.

Žalovaná navrhla žalobu v celém rozsahu zamítnout, a to z těchto důvodů. Nárok žalobkyně je nedůvodný, absurdní a žaloba hraničí se žalobou šikanózní. Žalobkyně opírá svůj žalobní návrh o právo vlastníka na ochranu, žalovaná však žádným způsobem do vlastnického práva k pohledávce nezasahuje. Pokud se týká exekučního příkazu exekutorského úřadu Kladno, exekutor svým exekučním příkazem skutečně postihl předmětnou pohledávku, když dovodil, že se jedná o peněžní prostředky podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 7. 2010. Tento exekuční příkaz však tentýž exekutor sám zrušil dne 4. 6. 2013. Žalobkyně i přesto podala proti žalované žalobu k vyloučení pohledávky z exekuce, přičemž řízení bylo vedeno u Obvodního soudu pro Prahu 6, pod sp.zn. 28 C 213/2013. Toto řízení skončilo usnesením uvedeného soudu o zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žaloby. Exekučním příkazem nicméně žalovaná nemohla zasáhnout do vlastnických práv žalobkyně, neboť podle ust. § 28 exekučního řádu se úkony exekutora považují za úkony exekučního soudu. Předmětné usnesení nevydala žalovaná, ale exekutor, který je následně zrušil. Co se týče tvrzeného zásahu prostřednictvím uplatnění vlastnického práva k předmětným prostředkům v rámci trestního řízení, žalovaná se skutečně domáhala vydání zajištěných peněžních prostředků. S ohledem na skutečnost, že v odsuzujícím trestním rozsudku nebylo rozhodnuto o zajištěných finančních prostředcích, uplatnila žalovaná nárok na jejich vydání. Stejný nárok uplatnila i žalobkyně. Podnět k vydání zajištěných prostředků žalované podalo i Vrchní státní zastupitelství v Praze přípisem ze dne 30. 8. 2012, č.j. 7 VZV 14/2008, když státní zástupce dovodil, že finanční prostředky jsou výnosem z trestné činnosti. O obou návrzích bylo rozhodnuto Městským soudem v Praze tak, že zajištěné prostředky byly ponechány v zajištění a žalovaná byla upozorněna, aby nárok uplatnila ve lhůtě tří let od právní moci předmětného usnesení vydaného dne 28. 2. 2013, kterým byla žádost o vydání zamítnuta. Proti předmětnému usnesení Městského soudu v Praze podali oba účastníci stížnost, která byla zamítnuta Vrchním soudem v Praze. Vrchní soud v Praze shodně s Městským soudem v Praze dovodily, že věc nelze vydat tomu, komu byla odňata, neboť k ní uplatňuje právo jiná osoba, v tomto případě žalovaná (§ 80 odst. 1 ve spojení s ust. § 81a trestního řádu). S ohledem na skutečnost, že právo uplatnění nároku na zajištěné finanční prostředky pro žalovanou vyplývá z ust. § 80 odst. 1 ve spojení s § 81a trestního řádu, nedopustila se svým jednáním žalovaná žádného neoprávněného zásahu, jak žalobkyně dovozuje. Uplatněním nároku na vydání peněžních prostředků v intencích pravomocného rozhodnutí orgánů činných v trestním řízení se tedy nemůže jednat o neoprávněný zásah do vlastnictví žalobkyně.

Po provedeném dokazování má soud za prokázaný tento skutkový stav.

Žalobkyně je majitelem účtu číslo 18333626/0300 vedeného Československou obchodní bankou, a.s., na kterém je uložen termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou. Dále je žalobkyně majitelem účtu č. 183226394/0300 vedeného Československou obchodní bankou, a.s. (*Zjištěno ze smlouvy o účtu ČSOB – termínovaný vklad s individuální úrokovou sazbou ze dne 21. 3. 2003 a dále ze smlouvy o firemním kontu ze dne 17. 3. 2003*).

Ke dni 31. 3. 2013 činil zůstatek účtu termínovaného vkladu částku 100.364.209,10 Kč. (*Zjištěno z výpisu z účtů žalobkyně za období 1. 1. 2013 – 31. 3. 2013*).

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. července 2010 byli obžalovaní Viktor Kožený a Boris Vostrý uznáni vinnými ze spáchání trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) TrZ ve znění zákona č. 40/2009 Sb. a byli odsouzeni každý k trestu odnětí svobody v trvání 10 let. Obžalovaným bylo v rozsudku trestního soudu uloženo, aby nahradili žalované škodu. Obž. Viktoru Koženému byla uložena povinnost zaplatit žalované částku

8.298.933.074,05 Kč s příslušenstvím a obž. Borisi Vostrému uložena povinnost zaplatit žalované částku 7.892.526.144,74 Kč s příslušenstvím. *(Zjištěno z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. července 2010, sp.zn. 46 P 17/2006).*

V průběhu trestního řízení proti shora uvedeným obžalovaným bylo usnesením Policie ČR ze dne 28. 7. 2003 rozhodnuto o zajištění peněžních prostředků na účtu termínovaného vkladu žalobkyně. Podáním ze dne 31. 10. 2012 se v rámci trestního řízení žalobkyně domáhala zrušení zajištění shora uvedených peněžních prostředků. Na zajištěné peněžní prostředky uplatnila v rámci trestního řízení nárok i žalovaná, a to svým podáním ze dne 23. 10. 2012. Žalovaná svůj nárok opřela o podnět Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 30. 8. 2012, sp.zn. 7 VZV 14/2008. S ohledem na skutečnost, že na zajištěné peněžní prostředky uplatnila svůj nárok žalovaná, byly tyto prostředky usnesením Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011 ponechány v zajištění. Předmětným usnesením byla žalovaná upozorněna, aby uplatnila svůj nárok k uvedeným peněžním prostředkům, včetně možnosti zajištění tohoto nároku, v řízení ve věcech občanskoprávních, a to ve lhůtě tří let od právní moci předmětného usnesení. Stížnost proti tomuto usnesení byla usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 13.3.2012 sp. zn. 6 To 54/2011 zamítnuta mj. s odůvodněním, že zrušení zajištění peněžních prostředků přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže ho již není vůbec třeba, například když bylo zjištěno, že peněžní prostředky na účtu nebyly ani nejsou určeny ke spáchání trestného činu, ani nebyly užity k jeho spáchání, ani nejsou výnosem z trestné činnosti. V trestním řízení však vyplynula opačná skutková zjištění, tedy že finanční prostředky na předmětném účtu pocházejí z trestné činnosti obžalovaného Borise Vostrého. *(Zjištěno z usnesení PČR ze dne 28. 7. 2003, ČTS:OOFK-123/8-2003-I, z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, sp.zn. 46 T 17/2006 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, sp.zn. 6 To 54/2011.)*

Dne 28. 3. 2011 byla zamítnuta žádost Ing. Zdeňka Voráčka o zrušení zajištění shora uvedených peněžních prostředků. Důvodem zamítnutí byla skutečnost, že žadatel nedoložil, že peněžní prostředky jsou majetkem podílníků Harvardského garančního a násobkového fondu. Stížnost proti tomuto usnesení byla Vrchním soudem v Praze zamítnuta. *(Zjištěno z usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2011, sp.zn. 46 T 17/2006 a usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, sp.zn. 6 To 54/2011.)*

Dne 30. 8. 2012 navrholo Vrchní státní zastupitelství v Praze, aby soud podle § 81a trestního řádu soud rozhodl o vydání shora uvedených peněžních prostředků uložených na účtu vedeném u Československé obchodní banky, a.s. Peněžní prostředky měly být dle návrhu Vrchního státního zastupitelství v Praze vydány žalované. *(Zjištěno z podnětu Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 30. 8. 2012 č.j. 7 VZV 14/2008-6415.)*

Dne 4. 4. 2013 Vrchní soud v Praze zamítl další stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze, kterými Městský soud v Praze rozhodl, že ponechává v zajištění shora uvedené peněžní prostředky na účtu vedeném u Československé obchodní banky, a.s. *(Zjištěno z usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 4. 2013, sp.zn. 6 To 19/2013.)*

Právní zástupce žalobkyně zaslal dne 19. 7. 2013 dopis Československé obchodní bance, a.s., ve kterém banku informoval, že ohledně peněžních prostředků žalobkyně vyvíjí aktivitu exekutorský úřad Kladno, JUDr. Ing. Petr Kučera, soudní exekutor na základě pověření soudu k exekuci ze strany oprávněné, kterou je žalovaná. Právní zástupce žalobkyně požádal o informaci, zda byla banka jakkoliv kontaktována uvedeným soudním exekutorem. Ze strany banky bylo právnímu zástupci žalobkyně odpovězeno, že požadované informace budou sděleny přímo žalobkyni, neboť právní zástupce žalobkyně nepředložil relevantní plnou moc. Přímou žalobkyni banka sdělila, že exekuční příkaz č.j. 150 Ex 49/13-133 byl doručen v bance dne 29. 5. 2013 a vzhledem k tomu, že obsahoval formální nedostatky, banka

nepřistoupila k blokaci účtu. (Zjištěno z žádosti právního zástupce žalobkyně a dopisu Československé obchodní banky, a.s. ze dne 26. 7. 2013)

Shora uvedený exekuční příkaz soudního exekutora JUDr. Ing. Petra Kučery ze dne 29. 5. 2013, č.j. 150 Ex 49/13-133 bylo dne 4. 6. 2013 zrušen. (Zjištěno z usnesení soudního exekutora JUDr. Ing. Petra Kučery, exekutorský úřad Kladno ze dne 4. 6. 2013, sp.zn. 150 Ex 49/13-140.)

V řízení vedeném Obvodním soudem pro Prahu 6 pod sp.zn. 28 C 213/2013 se žalobkyně svou žalobou ze dne 26. 9. 2013 domáhala po žalované vyloučení pohledávky ve výši 100.364.209,10 Kč z exekuce. Předmětné řízení bylo pravomocně zastaveno, když žalobkyně vzala svou žalobu zpět. (Zjištěno z usnesení Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 4. 12. 2013, č.j. 28 C 213/2013-28.)

Dne 12. 7. 2013 žalovaná informovala právního zástupce žalobkyně, že část tříleté lhůty k podání žalobního návrhu plně využije k tomu, aby připravila a argumentačně doložila v rámci občanskoprávního řízení, že se jedná o finanční prostředky pocházející z majetku žalované, které byly z této společnosti protiprávně vyvedeny. (Zjištěno z přípisu Prof. Ing. Zdeňka Častorála ze dne 12. 7. 2013)

Dne 29. 8. 2013 právní zástupce žalobkyně vyzval žalovanou, aby se zdržela zásahů do vlastnického práva ke sporné pohledávce na účtu číslo 183336526/0300 a aby učinila kroky k ukončení exekuce proti povinnému Borisi Vostrému vedené exekutorským úřadem Kladno pod sp.zn. 150 Ex 49/13. (Zjištěno z předžalobní výzvy ze dne 29. 8. 2013.)

Skutková zjištění soud opřel o shora uvedené důkazy, o jejichž pravosti a pravdivosti neměl pochybností. Soud provedl dokazování všemi předloženými listinnými důkazy a z uvedených důkazů získal dostatek skutkových zjištění, na jejichž základě mohl ve věci spolehlivě rozhodnout, a to zejména s ohledem na skutečnost, že ohledně skutkových zjištění nebylo mezi stranami sporu. Sporné zůstalo, zda se uvedeným jednáním žalovaná dopouští protiprávních zásahů do vlastnického práva žalobkyně či nikoliv. Provedené důkazy soud zhodnotil z hlediska jejich pravosti a vypovídací hodnoty a posoudil je jednotlivě i ve vzájemné souvislosti dle § 132 o.s.ř. tak, aby mohl zjistit skutečný skutkový stav.

Na základě zjištěných skutečností dospěl soud k následujícímu závěru o skutkovém stavu ve věci samé. V rámci trestního řízení proti Viktoru Koženému a Borisi Vostrému bylo rozhodnuto o zajištění finančních prostředků nacházejících se na účtu žalobkyně. Nárok na předmětné finanční prostředky si kromě žalobkyně činí i žalovaná. S ohledem na to byly finanční prostředky ponechány v zajištění a žalované bylo uloženo, aby ve lhůtě tří let svůj nárok uplatnila v občanskoprávním řízení. Předmětná lhůta doposud neuplynula a žalovaná svůj nárok tímto způsobem doposud neuplatnila. V mezidobí byl na návrh žalované vydán exekuční příkaz týkající se předmětných peněžních prostředků, který však byl následně zrušen.

Po právní stránce soud posoudil nárok žalobkyně podle § 126 odst. 2 obč. zák. Podle § 3028 odst. 2 o.z. se ustanoveními tohoto zákona řídí právní poměry týkající se práv věcných; práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů. Jak vyplynulo z provedeného dokazování a z tvrzení žalobkyně, k údajnému zásahu do vlastnického práva mělo dojít dne 23. 10. 2012, kdy žalovaná uplatnila nárok na vydání předmětných peněžních prostředků, a dne 30. 5. 2013, kdy došlo k výzvě k uvolnění peněžních prostředků prostřednictvím exekučního příkazu. K tvrzenému zásahu do vlastnického práva žalobkyně tedy došlo jednorázově přede dnem nabytí účinnosti občanského zákoníku číslo 89/2012 Sb., právo domáhat se po rušiteli, aby se zdržel předmětného zásahu, tedy vzniklo přede dnem nabytí účinnosti tohoto předpisu. Při

aplikaci shora uvedeného přechodného ustanovení je vždy potřeba zvažovat, k jakému okamžiku je třeba vztáhnout ochranu důvěry účastníků právního vztahu v právní řád, a to s ohledem princip zákazu zpětné účinnosti zákona. Aplikace předpisu, který nebyl účinný v době zásahu do vlastnického práva, by představovala neproporcionální zásah do tohoto principu. Na tom nemůže, případně měnit nic ani skutečnost, že následky uvedeného zásahu mohou přetrvávat i v době účinnosti předpisu nového.

Podle § 126 odst. 1 obč. zák. má vlastník právo na ochranu proti tomu, kdo do jeho vlastnického práva neoprávněně zasahuje. Podle § 126 odst. 2 obč. zák. má obdobné právo i ten, kdo je oprávněn mít věc u sebe. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda-li možné předmětné ustanovení aplikovat i v případě, kdy se žalobce domáhal ochrany svého práva k pohledávce, tedy zda pohledávka představuje předmět vlastnického práva. Jak vyplývá z ustáleného doktrinního výkladu předmětného ustanovení, od kterého nemá soud v úmyslu se odchylovat, již dříve se uznávalo, že praktický smysl toho, že i pohledávky a jiná práva jsou pojímány jako předmět vlastnictví, je v tom, že se tak poskytuje, stejně jako v případě vlastnictví hmotné věci, ochrana proti neoprávněným zásahům třetích osob. Tuto ochranu však poskytuje platný občanský zákoník v § 4 a v § 126 odst. 2, aniž by bylo třeba přepisovat dosavadní pojetí. Jak hmotné, tak i nehmotné předměty lze zahrnout pod společný pojem „majetek“ (*Jiří Švestka, Jiří Spáčil, Marta Škárová, Milan Hulmák a kolektiv Občanský zákoník I, II, 2. vydání, Praha 2009, 682 s.*). Z uvedeného vyplývá, že i věřitel pohledávky se může prostřednictvím § 126 odst. 2 obč. zák. ochrany proti zásahu do jeho práva k pohledávce vůči třetím osobám.

Žalobkyně spatřovala zásah do svého práva k pohledávce v tom, že žalovaná uplatnila právo na peněžní prostředky představující tuto pohledávku v rámci trestního a exekučního řízení. Z provedeného dokazování vyplynulo, že na návrh žalované jako oprávněné proti povinnému Borisi Vostrému byl vydán exekuční příkaz, jímž měla být postižena předmětná pohledávka na účtu žalobkyně. Následně byl však exekuční příkaz zrušen. Dále z provedeného dokazování vyplynulo, že v trestním řízení vedeném proti Viktoru Koženému a Borisi Vostrému se žalovaná dle § 80 odst. 1 věty 2 trestního řádu domáhala vydání peněžních prostředků uložených na účtu žalované.

Jednání žalované soud hodnotí jako výkon jejích procesních práv v rámci trestního a exekučního řízení. Ve výkonu práva nelze zásadně spatřovat neoprávněný zásah do práv jiného. O neoprávněném zásahu do vlastnického práva prostřednictvím výkonu jiného (v tomto případě procesního) práva by bylo namíste uvažovat pouze ve zcela výjimečných situacích. Obecně by tomu tak bylo v případě, kdy by výkon práva založeného zákonem (§ 80 trestního řádu či § 37 exekučního řádu) docházelo z jiných důvodů, než je dosažení hospodářských cílů či uspokojení jiných potřeb, kdy hlavní nebo alespoň převažující motivací by byl úmysl poškodit či znevýhodnit jinou osobu (tzv. šikanózní výkon práva), případně kdy by bylo zřejmé, že výkon práva vede k nepřijatelným důsledkům projevujícím se jak ve vztahu mezi účastníky, tak na postavení některého z nich navenek. (*viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2002 sp. zn. 22 Cdo 2576/2000 či analogicky rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. března 2014 sp. zn. 33 Cdo 888/2013*). Z provedeného dokazování vyplynulo, že žalovaná má v úmyslu předmětné peněžní prostředky získat jako náhradu škody způsobené obžalován Viktorem Koženým a Borisem Vostrým, když má za to, že tyto prostředky jsou výnosem z trestné činnosti. Právě z tohoto důvodu tak žalovaná využila zákonných prostředků v rámci trestního řízení a exekučního řízení, tedy institutů, které jí právní řád dává. V takovém výkonu procesních práv, tedy v žádném případě nelze spatřovat šikanózní výkon práva, neboť motivací žalované bezpochyby nebylo poškození žalobkyně, ale dosažení legitimního hospodářského cíle, ke kterému jsou předmětné instituty určeny.

S ohledem na shora uvedený právní závěr soud při jednání poučil žalobkyni podle § 118a odst. 1 a odst. 3 o.s.ř., aby doplnila svá tvrzení a označila důkazy ohledně skutečnosti, že žalovaná neoprávněně zasahuje do jejich práv. Žalobkyně však svá tvrzení a ani důkazní návrhy nedoplnila. Vzhledem k tomu, že tedy žalobkyně neunesla své břemeno tvrzení a důkazní dle § 101 odst. 1 písm. b) o.s.ř. a § 120 odst. 1 o.s.ř. o tom, že by v současné době trval jakýkoliv zásah žalované do vlastnického práva žalobkyně, soud žalobu zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že přiznal žalované, jež byla v řízení zcela úspěšná, nárok na náhradu nákladů řízení v částce 10.164 Kč. Tyto náklady sestávají z nákladů zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená podle § 6 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 2.500 Kč a paušální náhrada výdajů dle § 13 uvedené vyhlášky v částce 300 Kč za každý ze tří úkonů právní služby (za převzetí a přípravu zastoupení nebo obhajoby, písemné podání nebo návrh ve věci samé a účast na jednání soudu) a dále daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % stanovená ze základu ve výši 8.400 Kč částkou 1.764 Kč. Tarifní hodnotu pro určení výše náhrady za odměnu advokáta soud určil dle § 9 odst. 3 vyhlášky částkou 35.000,- Kč, neboť předmětem řízení nebylo peněžité plnění, ale zdržovací žaloba na zásah do vlastnického práva.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu podepsaného. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalobkyně povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalovaná domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 24. října 2014

JUDr. Alena Novotná, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:

Jana Procházková